

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobkyně: **M. F.**, zastoupena JUDr. Robert Jehne, advokátem v Praze 1, Washingtonova 1567/25, **za účasti:** D. S., proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Praha 5, Zborovská 11, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2009, č. j. 038461/2009/KUSK,

T a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se včas podanou žalobou dne 13. 5. 2009 domáhala zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 17. 3. 2009, č. j. 038461/2009/KUSK, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Kolín, odbor životního prostředí a zemědělství, (dále jen „Vodoprávní úřad“), ze dne 16. 1. 2009, č. j. OZPZ 16920/07-20/2008-Ha, kterým byl panu D. S. povolen jednak podle § 8 odst. 1 písm. a) bod 1. zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů, odběr podzemní vody z vrtané studny na pozemku p. č. 721/3 v k. ú. Ohaře (v max. množství 21 m³/měsíc), a jednak podle § 15 vodního zákona stavba vrtané studny hloubky 30 m na tomto pozemku.

Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí mj. uvedl, že prvostupňovým rozhodnutím bylo panu S. uloženo umístit ponorné čerpadlo do jeho vrtu do stejné úrovně jako je čerpadlo

ve vrtané studni paní F. (ponorné čerpadlo ve vrtu sice nemá klasický sací koš, ale sání takového čerpadla je vlastně obdobou sacího koše). Pokud nastavená regulace odběru podzemní vody z vrtané studny pana S. zajistí, že nedojde k omezení využití vrtané studny paní F., potom vodoprávní úřad není oprávněn proti vůli pana S. ukládat snížení hloubky jeho vrtané studny na úroveň hloubky studny paní F. Povinnost měřit množství odebrané vody cejchovaným (přezkoušeným měřidlem) obecně platí pouze pro odběry podzemní vody v množství od 500 m³/měsíc výše. Při povolování odběrů pro jednotlivé domácnosti se obvykle měření cejchovaným měřidlem neukládá, ani vodoprávní úřad to nepovažoval za nutné vzhledem k výši odběru a vzhledem k další nastavené regulaci odběru pana S. Žalovaný tento postup vodoprávního úřadu akceptoval (pokud by se ukázalo, že je třeba s daleko větší přesností a četností kontrolovat dodržování povolené výše odběrů, potom by zřejmě muselo být uloženo měření množství odebírané vody vlastníků všech hydraulicky přímo propojených studní). Do výběru typu čerpadla, které bude pan S. používat k povolenému odběru podzemní vody z jeho studny, nemá vodoprávní úřad oprávnění zasahovat. Žalovaný souhlasil s tím, že ve vztahu k možnému omezení využitelnosti sousední vrtané studny je podstatné dodržení rozhodnutím stanoveného maximálního možného snížení hladiny podzemní vody.

Pokud jde o zpochybnění původního vyjádření (posudku) hydrogeologa RNDr. J. Ch., nemohl vodoprávní úřad uznat toto tvrzení, aniž by měl k dispozici přesvědčivé důkazy o jeho nesprávnosti.

Žalobkyně ve své včas podané žalobě dne 13. 5. 2009 namítala, že se obává o vodu ve své stávající vrtané studni, a že se domnívá, že i studně v dalším okolí nejsou dostatečně chráněny.

Namítala nejasnosti v postupu vodoprávního úřadu, jakož i nevydání fotokopie posudku RNDr. J. Ch.

Namítala, že řešení regulace odběru vody v sousedově budoucí studni pomocí blokových elektrod je podle odborníků výrobce těchto elektrod pro daný účel nevhodné.

Tvrdila, že kontrola odběru vody v této studni navržená vodoprávním úřadem nebude dobře možná.

Dále namítala, že odůvodnění rozhodnutí žalovaného je zkreslené a neodpovídá plně skutečnosti, obsahuje různé nepřesnosti a interpretace.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 31. 8. 2009 navrhl žalobu zamítnout a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Městský soud v Praze nařídil ve věci jednání, které se konalo ve dnech 28. 8. 2012, 25. 2. 2014, 27. 2. 2014 a dne 16. 7. 2015, při nichž účastníci řízení setrvali na svých dříve písemně vyjádřených stanoviscích.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji svým rozsudkem ze dne 28. srpna 2012, č. j. 8 Ca 130/2009 – 99, zamítnul.

Nicméně Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 13. srpna 2013, č. j. 2 As 142/2012 – 93 vyhověl kasační stížnosti žalobkyně a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. srpna 2012, č. j. 8 Ca 130/2009 – 99, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 2 As 142/2012 – 93 konstatoval, že ze soudního spisu nevyplývá, že by se Městský soud v Praze pokoušel o odstranění vad žaloby; naopak žalobu projednal, ačkoliv k tomu nebyla bez dalšího způsobilá. Nesprávně se tedy spokojil jen s naprosto obecně formulovanými žalobními body, bez přihlédnutí ke konkrétním okolnostem situace stěžovatelky. Tato vada, kterou Městský soud v Praze řízení zatížil, pak měla nutně za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, neboť stěžovatelce byla upřena její garantovaná procesní práva. Je totiž naprosto zřejmé, že velmi obecná žaloba, v níž absentují řádně formulované žalobní body, nemůže být úspěšná. Městský soud v Praze měl proto stěžovatelku vést k odstranění tohoto procesního deficitu tak, aby věc mohla být řádně projednána a rozhodnuta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78, publikovaný pod č. 2162/2011 Sb. NSS, či názor vyslovený Ústavním soudem pro podmínky občanského soudního řízení v nálezu ze dne 4. 11. 1999, sp. zn. III. ÚS 61/97). Městský soud naopak bez dalšího projednal fakticky neprojednatelnou žalobu. Městský soud v Praze svůj procesní postup zatížil též tím, že se nikterak blížeji nezabýval podáním stěžovatelky ze dne 23. 8. 2012, nazvaným „vyjádření žalobkyně s rekapitulací a doplněním nejdůležitějších žalobních tvrzení (...)“, doručeným mu ještě před nařízeným jednáním, a žalobu vypořádal pouze v mezích nedokonale uplatněných námitek v žalobě. Přitom právě toto podání mohlo obsahovat rozvedení žalobních bodů, které (jak již bylo uvedeno výše) je přípustné i po uplynutí lhůty k podání žaloby. V odůvodnění rozsudku pouze lakonicky konstatoval, že se námitkami uplatněnými po uplynutí zákonné lhůty pro podání žaloby nemohl podle § 71 odst. 2 soudního řádu správního zabývat, což je, z důvodů výše uvedených, bez bližšího rozebrání obsahu tohoto podání, zcela nesprávné.

Městský soud v Praze měl naopak jmenovitě uvést, které námitky považuje za opožděně uplatněné, a to i přihlédnutím k obsahu podání ze dne 23. 8. 2012, i k tomu, co stěžovatelka uváděla na jednání dne 28. 8. 2012; rovněž se měl zabývat doplňkem žaloby nazvaným „Průběh událostí“. Konkrétně měl posoudit, zda z nich nelze dovodit rozhojnění žalobní argumentace, tj. doplnění již (včas) uplatněných žalobních bodů. Nic z toho neučinil a vše, co bylo stěžovatelkou uplatněno po uplynutí lhůty k podání žaloby en bloc odmítl.

Nejvyšší správní soud uložil Městskému soudu v Praze v dalším řízení se vypořádat s obsahem žaloby, přílohou nazvanou „Průběh událostí“, podáním ze dne 23. 8. 2012 i tím, co stěžovatelka uvedla na nařízeném jednání, a vyhodnotit, zda z nich lze dovodit alespoň jeden řádně uplatněný žalobní bod, který je bez dalšího způsobilý k projednání. Pokud tomu tak bude, Městský soud v Praze žalobu projedná v mezích takto řádně uplatněných žalobních bodů. Pokud však z těchto podání stěžovatelky nebude možno dovodit ani jeden bezvadný žalobní bod, bude na městském soudu, aby postupem podle § 37 odst. 5 soudního řádu správního vyzval stěžovatelku k odstranění vad žaloby, ve smyslu rozvedení včas uplatněných žalobních bodů, v souladu s požadavky ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního.

Městský soud v Praze v dalším řízení posoudil žalobou napadené rozhodnutí v intencích rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 142/2012 – 93 a vypořádal se s obsahem včas podané žaloby dne 13. 5. 2009, přílohou nazvanou „*Průběh událostí*“, jakož i podáním ze dne 23. 8. 2012, a vyhodnotil z nich řádně uplatněné žalobní body, které jsou bez dalšího způsobilé k projednání. Vycházel přitom rovněž z porovnání námitek žalobkyně ve včas podaném odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, neboť žalovaný správní orgán mohl ve věci rozhodnout pouze v tomto rozsahu s ohledem na omezený revizní princip vyplývající ze správního řádu z roku 2004, podle něhož bylo v inkriminované věci řízení vedeno. Poté rozsudkem ze dne 27. února 2014, č. j. 8 A 151/2013-147, žalobu zamítnul.

Nicméně Nejvyšší správní soud vyhověl kasační stížnosti žalobkyně a rozsudkem ze dne 27. srpna 2014, č. j. 3 As 65/2014–48, zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. února 2014, č. j. 8 A 151/2013-147, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 3 As 65/2014–48 uložil Městskému soudu v Praze v dalším řízení se opětovně důsledně zabývat otázkou formulace konkrétních žalobních bodů ze strany stěžovatelky, k čemuž postupem dle § 37 odst. 5 soudního řádu správního stěžovatelku vyzve usnesením a stanoví jí přiměřenou lhůtu ke splnění jejích povinností. Poté vyhodnotí, které ze žalobních bodů jsou včasné a způsobilé projednání, tedy podléhající věcnému soudnímu přezkumu (§ 71 odst. 1 a 2 soudního řádu správního) a které jsou opožděné či neprojednatelné pro neurčitost, a následně posoudí důvodnost a opodstatněnost včasných a určitých žalobních bodů v souvislosti nejen s obsahem správního spisu vodoprávního úřadu a žalovaného, ale také s přihlédnutím k důkazním návrhům, které učinila stěžovatelka (ať již v příloze žaloby nazvané „*Průběh událostí*“ či při ústním jednání soudu dne 25. 2. 2014). Vyhodnotí tedy potřebu provedení navrhovaných důkazů v návaznosti na obsah a rozsah včas a řádně uplatněných žalobních bodů. Za předpokladu, že Městský soud v Praze dospěje k závěru, že důkazy navržené účastníky řízení (zejména stěžovatelkou v příloze žaloby „*Průběh událostí*“ i při ústním jednání dne 25. 2. 2014) provedeny nebudou, v novém rozhodnutí vypořádá tyto důkazy tak, aby bylo zřejmé, proč je nepovažoval za potřebné, pro věc přínosné či proč je shledal nadbytečnými, s přihlédnutím k zásadě volného hodnocení důkazů (§ 77 odst. 2 soudního řádu správního).

Z předloženého správního spisu soud ověřil, že napadené rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje č. j. 038461/2009/KUSK ze dne 17. 3. 2009, bylo doručeno žalobkyni dne 18. 3. 2009, dvouměsíční zákonná lhůta pro podání žaloby tedy uběhla dne 18. 5. 2009 (pondělí). Žalobkyně podala žalobu osobně ve středu dne 13. 5. 2009 v 16:10 hod., tedy na samém konci zákonné lhůty. K žalobě připojila plnou moc k přebírání veškeré pošty, včetně korespondence určené do vlastních rukou pro paní E. N., bytem P., A. 27. Za uvedené situace je tedy zřejmé, že již nebylo objektivně možné, že by žalobkyně žalobní bod ve lhůtě pro podání žaloby doplnila.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. října 2003, č. j. 2 Azs 9/2003-40, v důsledku přísné dispoziční zásady v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu musí žaloba obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné [§ 71 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního]. Přitom zákon stanoví, že žaloba musí vždy

obsahovat alespoň jeden žalobní bod (viz věta druhá ustanovení § 71 odst. 2 soudního řádu správního). Pokud žádný žalobní bod neobsahuje, může být tento nedostatek podmínek řízení odstraněn, a to ve lhůtě pro podání žaloby, jak vyplývá z ustanovení § 71 odst. 2 soudního řádu správního. Není však dána zákonná povinnost soudu v těchto případech vždy vyzývat žalobce k odstranění těchto vad ve smyslu ustanovení § 37 odst. 5 soudního řádu správního, neboť takto široce pojímaná povinnost soudu by zjevně odporovala zmíněné zásadě dispoziční a rovněž zásadě koncentrace řízení, v souladu s nimiž je tento typ řízení koncipován.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. února 2009, č. j. 2 As 69/2008 – 148, v případech, kdy žaloba neobsahuje žádný žalobní bod, a zároveň již není objektivně možné, že by žalobce žalobní bod ve lhůtě pro podání žaloby doplnil, neexistuje zákonná povinnost soudu vyzývat žalobce k odstranění těchto vad ve smyslu § 37 odst. 5 soudního řádu správního, neboť takto široce pojímaná povinnost soudu by odporovala zásadě dispoziční a zásadě koncentrace řízení, v souladu s nimiž je řízení o žalobě koncipováno. Jestliže ale žaloba obsahuje alespoň v hrubých rysech vymezený žalobní bod, není na místě ji odmítat, nýbrž je třeba žalobce podle § 37 odst. 5 soudního řádu správního vyzvat k doplnění žalobního bodu, tak aby mohl být soudem přezkoumán. Za situace, kdy žaloba určité a dostatečně konkrétní žalobní body obsahovala, nebylo nezbytné, aby městský soud žalobce vyzýval k upřesnění všech dalších tvrzení nacházejících se v žalobě. Téměř v každé žalobě je možné nalézt tvrzení, která by si vyžádala bližší konkretizaci. Pokud však vedle těchto neurčitých tvrzení žaloba obsahuje důvody dostatečně konkrétní, není třeba vyzývat žalobce k upřesnění všech tvrzení v žalobě obsažených.

Vzhledem k tomu, že žalobkyně současně s podáním žaloby nesplnila svou poplatkovou povinnost, vyzval ji soud usnesením dne 27. května 2009 k zaplacení soudního poplatku za žalobu, který činí podle položky 14a bod 2 písm. a) a položky 3 Sazebníku soudních poplatků celkem 2.500 Kč, a současně žalobkyni upozornil, že nebude-li soudní poplatek ve stanovené lhůtě zaplacen, bude řízení před tímto soudem zastaveno.

Výzva byla doručena zástupkyni žalobkyně dne 11. 6. 2009 a soudní poplatek byl zaplacen až dne 23. 6. 2009, tedy po marném uplynutí v usnesení stanovené desetidenní lhůty. Nicméně Městský soud v Praze řízení nezastavil z důvodu nezaplacení soudního poplatku ve stanovené lhůtě, naopak se podanou žalobou meritorně zabýval.

Pokud jde o náležitosti podané žaloby, Městský soud v Praze již konstatoval, že v inkriminované věci již s ohledem na datum podání žaloby nebylo objektivně možné, že by žalobkyně žalobní bod ve lhůtě pro podání žaloby doplnila. Byl proto zvolen postup v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 9/2003-40, podle něhož není však dána zákonná povinnost soudu v těchto případech vždy vyzývat žalobce k odstranění těchto vad ve smyslu ustanovení § 37 odst. 5 soudního řádu správního, neboť takto široce pojímaná povinnost soudu by zjevně odporovala zmíněné zásadě dispoziční a rovněž zásadě koncentrace řízení, v souladu s nimiž je tento typ řízení koncipován.

Podle názoru Městského soudu v Praze žaloba tak, jak byla podána, v zásadě obsahovala žalobní bod, z něhož bylo patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobkyně napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Koneckonců v intencích rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 142/2012 – 93 bylo *expresis verbis* uloženo Městskému soudu v Praze v dalším řízení se vypořádat s obsahem žaloby, přílohou nazvanou

„Průběh událostí“, podáním ze dne 23. 8. 2012 i tím, co žalobkyně uvedla na nařízeném jednání dne 28. 8. 2012 a vyhodnotit, zda z nich lze dovodit alespoň jeden řádně uplatněný žalobní bod, který je bez dalšího způsobilý k projednání. Pokud tomu tak bude, Městský soud v Praze žalobu projedná v mezích takto řádně uplatněných žalobních bodů.

Městský soud v Praze vždy zastával názor, že žaloba podaná na samém konci zákonné lhůty je tedy v zásadě projednatelná, že z podání žalobkyně lze dovodit jeden bezvadný žalobní bod, a proto žalobu z tohoto důvodu neodmítnul. V dalším řízení postupoval podle citovaného pokynu v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 142/2012 – 93 a o podané žalobě ve spojení s dalšími listinami znovu rozhodnul. Z tohoto důvodu také nepovažoval za nutné postupovat podle alternativního pokynu Nejvyššího správního soudu, tj. podle § 37 odst. 5 soudního řádu správního vyzvat žalobkyni k odstranění vad žaloby, ve smyslu rozvedení včas uplatněných žalobních bodů, v souladu s požadavky ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního

Žalobkyně tedy v inkriminované věci nebyla nijak zkrácena na svých právech, naopak se jí dostalo více práv, než jí ve skutečnosti náleželo. Řízení nebylo zastaveno z důvodu opožděného zaplacení soudního poplatku, ani žaloba nebyla odmítnuta z důvodu nesplnění podmínek řízení. Právo žalobkyně na spravedlivý proces nebylo nijak postupem Městský soud v Praze dotčeno.

Podle § 8 odst. 1 písm. a) bod 1. vodního zákona povolení k nakládání s povrchovými nebo podzemními vodami je třeba, jde-li o povrchové vody a nejde-li při tom o obecné nakládání s nimi k jejich odběru.

Podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. května 2012, č. j. 11 A 53/2011 – 62, publikovaného ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. Ejk 320/2012, povolení k nakládání s povrchovými nebo podzemními vodami podle § 8 až § 16 vodního zákona je zcela nesporně a nepochybně veřejnoprávním aktem, jímž veřejná moc uděluje žadateli subjektivní právo nakládat s vodami, kterým sleduje veřejný zájem chránit povrchové a podzemní vody, stanovit podmínky pro hospodárné využívání vodních zdrojů a pro zachování i zlepšení jakosti povrchových a podzemních vod, jakož i vytvořit podmínky pro snižování nepříznivých účinků povodní a sucha a zajistit bezpečnost vodních děl v souladu s právem Evropských společenství. Samotné povolení k nakládání s vodami má pouze a právě tento veřejnoprávní rozměr. Vydání povolení v souladu se zákonem o vodách nijak nesouvisí s právy jiných osob soukromoprávní povahy, zejména je nezakládá, nemění ani neruší.

Podle § 15 vodního zákona k provedení vodních děl, k jejich změnám a změnám jejich užívání, jakož i k jejich odstranění je třeba povolení vodoprávního úřadu. Slouží-li vodní dílo k nakládání s vodami a je-li vydání tohoto povolení k nakládání s vodami třeba, lze je povolit, bylo-li povoleno odpovídající nakládání s vodami nejpozději současně s povolením stavby vodního díla. Udržovací práce, které by mohly negativně ovlivnit životní prostředí nebo stabilitu vodního díla, je jeho vlastník povinen ohlásit vodoprávnímu úřadu. Ohlášení podléhá i obnova vodních děl zničených živelní pohromou nebo havárií; v těchto případech činí lhůta pro sdělení vodoprávnímu úřadu, že proti obnovení nemá námitek, 15 dnů. Vodoprávní úřad ve stavebním povolení stanoví povinnosti, popřípadě podmínky, za kterých je vydává, a účel, kterému má vodní dílo sloužit; stanovené povinnosti musí být v souladu s tímto zákonem. Vodoprávní úřad vykonává působnost speciálního stavebního úřadu podle zvláštního zákona.

Vodoprávní úřad může vyzvat žadatele o stavební povolení k předložení návrhu manipulačního řádu, popřípadě výpočtu povodňové vlny zvláštní povodně, a to u vodních děl vzdouvajících nebo akumulujících povrchové vody a staveb využívajících jejich energetický potenciál. Při povolování vodních děl, jejich změn, změn jejich užívání a jejich odstranění musí být zohledněna ochrana vodních a na vodu vázaných ekosystémů. Tato vodní díla nesmějí vytvářet bariéry pohybu ryb a vodních živočichů v obou směrech vodního toku. To neplatí v případech,

- a) jde-li o rybníky nebo vodní nádrže pro chov ryb nebo o stavby k hrazení bystrin a strží,*
- b) vyžaduje-li to ochrana před povodněmi nebo jiný veřejný zájem, nebo*
- c) kdy pohyb ryb a vodních živočichů v obou směrech vodního toku nelze zajistit z důvodu technické neproveditelnosti nebo neúměrných nákladů.*

Zanikne-li povolení vydané podle ustanovení § 8 odst. 1 nebo podle předchozích předpisů o nakládání s vodami, rozhodne vodoprávní úřad o podmínkách dalšího trvání, popřípadě odstranění vodního díla, které umožňovalo nakládání s vodami.

Podle § 10 odst. 1 vodního zákona oprávněný, který má povolení k nakládání s vodami s výjimkou povolení podle § 8 odst. 1 písm. a) bodů 2 až 4 a písm. c) v množství alespoň 6 000 m³ vody v kalendářním roce nebo 500 m³ vody v kalendářním měsíci, jakož i ten, kdo má povolení k nakládání s vodami v tomto množství, která je přírodním léčivým zdrojem nebo zdrojem přírodních minerálních vod nebo která je vyhrazeným nerostem, je povinen měřit množství vody, se kterou nakládá, a předávat výsledky tohoto měření příslušnému správci povodí postupem podle § 22 odst. 2.

Řízení v inkriminované věci bylo zahájeno dne 26. 9. 2007 podáním žádostí pana S. o stavební povolení k domovní studni podle § 15 vodního zákona a o povolení k odběru podzemních vod pro potřeby domácností podle § 8 odst. 1 písm. b) bod 1. Tétož zákona z vrtané studny na pozemku p. č. 72/3 v k. ú. Ohaře a stavbě vrtané studny hloubky 30 m na tomto pozemku. K žádosti o povolení k odběru podzemních vod připojil žadatel doklady stanovené v § 3a odst. 1 vyhlášky Ministerstva zemědělství č. 432/2001 Sb., dokladech žádosti o rozhodnutí nebo vyjádření a o náležitostech povolení, souhlasů a vyjádření vodoprávního úřadu, ve znění pozdějších předpisů, a to projekt trubní vrtané studny – individuální zdroj vody k. ú. Ohaře, parc. č. 721/3, vypracovaný In. R. H., autorizovaným inženýrem pro vodohospodářské stavby z března 2007, snímek katastrální mapy nemovitosti k. ú. Ohaře, parc. č. 721/3. Navrhovatel dále přiložil Hydrogeologické vyjádření k povolení odběru podzemní vody z vrtu HVOe-1-Ohaře dle § 9 vodního zákona, vypracované dne 15. 3. 2007 RNDr. J. Ch., doplněné vyjádřením RNDr. J. Ch. ze dne 17. 10. 2007, v němž autor mj. uvádí, že vrtaná studna na pozemku paní F. nebude využíváním vrtu HVOe-1-Ohaře, realizovaného na parcele č. 721/3, při nepřekročení maximálního doporučeného čerpaného množství podzemní vody z vrtu (max. 700 litrů za 24 hodin), tímto vrtem podstatně ovlivněna. Navrhovatel rovněž přiložil vyjádření Městského úřadu Kolín ze dne 29. 5. 2007, č. j. SÚ/1332/2007/durim, v němž se mj. uvádí, že navržená vrtaná studna na pozemku p. č. 72/3 v k. ú. Ohaře je v souladu se záměry územního plánování.

Pokud jde Hydrogeologické vyjádření k povolení odběru podzemní vody z vrtu HVOe-1-Ohaře, tj. vrtu u pana S., dle § 9 vodního zákona, vypracované dne 15. 3. 2007 RNDr. J. Ch., v němž je zmiňována pouze kopaná studna žalobkyně. Žalobkyně vodoprávní úřad upozornila na skutečnost, že studna, která bude dotčena vrtanou studnou pana S., je rovněž vrtaná. Dne 17. 10. 2007 vypracoval RNDr. J. Ch. doplnění hydrogeologického vyjádření, v němž mj. uvádí, že vrtaná studna na pozemku paní F. nebude využíváním vrtu

HVOe-1-Ohaře, realizovaného na parcele č. 721/3, při nepřekročení maximálního doporučeného čerpaného množství podzemní vody z vrtu (max. 700 litrů za 24 hodin), tímto vrtem podstatně ovlivněna. V žádném z vyjádření RNDr. J. Ch. založených ve správním spisu nejsou zjevné žádné dodatečné zásahy a škrty.

Z obsahu správního spisu, rozhodnutí obou správních orgánů, vyjádření žalobkyně při jednání tohoto soudu, je zřejmé, že žalobkyně má na svém pozemku dvě studny, a to jak studnu kopanou, tak i studnu vrtanou.

Oznámení o zahájení vodoprávního řízení vodoprávní úřad ze dne 2. 1. 2008, obsahující mj. výzvu pro účastníky řízení k nahlédnutí do příslušné projektové dokumentace a uplatnění námitek, bylo žalobkyni doručeno dne 7. 2. 2008. Žalobkyně se vyjádřila písemně dne 12. 2. 2007 a zpochybnila posudek RNDr. J. Ch., domáhala se přezkoušení vlivu vrtu žadatele na její stávající vrtanou studnu.

Vodoprávní úřad dne 10. 3. 2008 přizval účastníky řízení k ústnímu jednání na den 10. 4. 2008. Pozvání bylo žalobkyni doručeno dne 14. 3. 2008 do obce Triesen v Lichtenštejnsku. Na tuto výzvu žalobkyně reagovala žádostí, aby se ústní jednání konalo, až bude tepleji, v rozmezí mezi 30. 4. – 3. 5. 2008, a bude moci v Ohařích přenocovat. Současně zmocnila k přebírání pošty JUDr. E. N., P., A. 27. Následně dne 4. 4. 2008 byl vodoprávnímu úřadu doručen dopis žalobkyně, jímž protestovala proti postupu ve věci vrtu pana S. a posouzení jeho vlivu na stávající studny v jeho okolí v obci.

Poté vodoprávní úřad dne 1. 4. 2008 přizval účastníky řízení k ústnímu jednání na den 2. 5. 2008. Pozvání bylo zástupkyni žalobkyni doručeno dne 3. 4. 2008. O ústním jednání, kterého se zúčastnilo celkem sedm osob, včetně RNDr. J. Ch. a RNDr. S. Š., kteří přislíbili provedení čerpacího pokusu, byl sepsán protokol.

Pod položkou č. 17 je v správním spisu založeno posouzení studny Ohaře ze dne 31. 10. 2008 adresované paní M. F. zastoupené JUDr. E. N., v jehož závěru RNDr. S. Š. se vyjádřil k limitům odběru vody doporučeným RNDr. J. Ch.: max. 0,7 m³/den, max. 21,0 m³/měsíc, max. 252 m³/rok při maximálním okamžitém odběru 0,1 – 0,2 l/s, tak, že uvedený odběrový limit je podle názoru OHGS s.r.o. takový, že ve smyslu § 29 odst. 2 vodního zákona nedojde k situaci podstatného snížení možnosti odběru vody ze zdroje žalobkyně, tedy k situaci případné náhrady škody a provedení opatření k obnově původního stavu. Posouzení je adresováno žalobkyni a v jeho závěru se uvádí, že přílohou je faktura za provedení průzkumu a zpracování posudku. Posouzení bylo zasláno na vědomí vodoprávnímu úřadu, RNDr. J. Ch., D. S., RNDr. J. J. (MŽP), RNDr. J. Č. (ČAH).

Pod položkou č. 18 je v správním spisu založen záznam, že dne 15. 10. 2008 byla provedena krátkodobá čerpací a stoupací zkouška ve vrtu pana S. a vrtané i kopané studni paní F., a to za účasti obou vlastníků, dále za účasti zhotovitele vrtu – pana H., zástupce hydrogeologické asociace RNDr. S. Š. a jeho kolegyně a řešitele geologických prací RNDr. J. Ch. Z přijatého závěru vyplývá, že při doporučeném množství z vrtu HVOe-1-Ohaře (max. 700 litrů za 24 hodin) nebude docházet k podstatnému ovlivnění vrtu paní F. Odběry podzemní vody z vrtu budou spíše náhodné, v denním a sezónním režimu, s rychlými návraty do původního stavu a minimálními dopady na stávající zdroje v okolí vrtu.

Následně vodoprávní úřad dne 14. 11. 2008 oznámil ukončení dokazování v inkriminované věci a vyzval účastníky řízení podle § 36 odst. 3 správního řádu vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, a to do 1. 12. 2008 (č. 1. 19). Oznámení bylo zástupkyni žalobkyni doručeno dne 24. 11. 2008. Žalobkyně ve svém vyjádření doručeném dne 27. 11. 2008 mj. žádala povolení k odběru vody pouze pro domácnost pana S., umístění čerpadla a sacího koše na úrovni v její studni, zasypání zbytku vrtu na hloubku její studně práným štěrkem. Umístění cejchovaného vodoměru, výkon čerpadla musí odpovídat plánovanému limitu odběru vody 0,1 l – 0,2 l/s a vyzkoušení celé této akce na dva roky. Žalobkyně v tomto vyjádření nezmínila manipulaci s posudkem RNDr. J. Ch.

Při jednání dne 25. 2. 2014 se předseda senátu dotázal žalobkyně, zda jí bylo umožněno seznámit se s podklady pro rozhodnutí, žalobkyně tvrdila, že nikoliv. Nicméně ze správního spisu vyplývá, že vodoprávní úřad dne 14. 11. 2008 vyzval účastníky řízení podle § 36 odst. 3 správního řádu vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, a že tato výzva byla zástupkyni žalobkyni doručena dne 24. 11. 2008, a že vyjádření žalobkyně bylo správnímu orgánu doručeno dne 27. 11. 2008.

Rozhodnutím vodoprávního úřadu ze dne 16. 1. 2009, č. j. OZPZ 16920/07-20/2008-Ha, kterým byl panu S. povolen jednak podle § 8 odst. 1 písm. a) bod 1. vodního zákona odběr podzemní vody z vrtané studny na pozemku p. č. 721/3 v k. ú. Ohaře (v max. množství 21 m³/měsíc), a jednak podle § 15 vodního zákona, stavba vrtané studny hloubky 30 m na tomto pozemku, bylo zásadně těmito požadavkům žalobkyně vyhověno, když panu S. bylo vydáno povolení k odběru podzemní vody v množství max. 0,008 l/s, prům. 0,007 l/s, 21,0 m³/měs., 252 m³/rok, a to pro potřeby zásobování rodinného domu na dobu dvou let od nabytí právní moci rozhodnutí.

Proti citovanému rozhodnutí vodoprávního úřadu podala žalobkyně včas odvolání:

1. nesouhlasila s rozhodnutím vodoprávního úřadu ze dne 16. 1. 2009 a s podmínkami povolení: není zřejmé, o který posudek RNDr. J. Ch. a o jakou projektovou dokumentaci /Ing. R. H. PROJEKT se jedná;
2. tvrdila, že argumentace, že její vrtaná studna vrtem p. S. nebude podstatně ovlivněna, neodpovídá naměřeným hodnotám a odporuje posouzení RNDr. S. Š. ze dne 3. 11. 2008;
3. trvala na svých podmínkách ze dne 27. 11. 2008 i na těch, kterým nebylo v rozhodnutí vyhověno. Nově upřesnila, že čerpadla nemají sací koš, směrodatné je tedy umístění čerpadla; navrhovala zasypání vrtu pana S. práným štěrkem apod., neboť není důvod pro udržování třicetimetrové hloubky, když u ní byl proveden vrt do hloubky 20,20 m. Domáhala se umístění cejchovaného vodoměru a tvrdila, že blokové elektrody slouží k ochraně čerpadla, nikoliv k regulaci nebo limitování odběru vody;
4. nesouhlasila se zamítnutím jejího zpochybnění posudku RNDr. J. Ch. (podáno 26. 9. 2007 na vodoprávním úřadu datováno 15. 3. 2007), ručně opraveno vodoprávním úřadem i s pozdějším dodatkem RNDr. J. Ch.; čerpací zkouška dne 15. 10. 2008 její obavy z ovlivnění hladiny vody v její studni potvrdila a zpochybnění uvedeného posudku RNDr. J. Ch. oprávnila; vodoprávní úřad reagoval až nyní v odůvodnění.

Žalovaný správní orgán žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 17. 3. 2009, č. j. 038461/2009/KUSK, odvolání zamítnul.

Vodoprávní úřad tedy v inkriminované věci vydal panu S. povolení k stavbě vrtané studny hloubky 30 m a k odběru podzemní vody z vrtané studny na pozemku p. č. 721/3 v k. ú. Ohaře (v max. množství 21 m³/měsíc) v souladu se zákonem, neboť žadatel - pan S. splnil veškeré zákonné požadavky na povinné doklady k vydání povolení k odběru podzemních vod stanovené v § 3a odst. 1 vyhlášky Ministerstva zemědělství č. 432/2001 Sb.

Vodoprávní úřad rovněž požadavkům žalobkyně vyhověl, když např. vydal povolení pouze na dva roky, ač pan S. žádal o povolení na 50 let, vydání povolení k nakládání s vodami bylo navíc podmíněno kontrolním měřením, a to 2x ročně. Na základě vyjádření hydrogeologa vodoprávní úřad stanovil množství vod, se kterými je možno nakládat tak, aby nevznikly problémy v dané oblasti.

Závěry obou dvou citovaných hydrogeologických vyjádření, která jsou součástí správního spisu, se shodují. Oba hydrogeologové konstatují, že vrtaná studně pana S. a vrtaná studně žalobkyně sice zachycují společnou zvědeň, ale při dodržení povolených limitů pro odběr podzemních vod nedojde k podstatnému snížení hladiny vody ve stávající studni žalobkyně.

RNDr. Š. navrhnul řešení, které zamezí případným problémům s poklesem hladiny podzemní vody ve studni, a to umístěním sacího koše ponorného čerpadla, resp. blokových elektrod na úroveň 18 m od horního okraje vystrojení vrtu. Toto technické opatření podle jeho vyjádření zajistí dostatečný sloupec vody ve studni žalobkyně a neomezí pana S. při čerpání vody ve stanovených limitech. Toto řešení respektoval i vodoprávní úřad, když jeho doporučení zahrnul jako podmínku do výrokové části rozhodnutí. Koneckonců byl to i požadavek žalobkyně, která na základě hydrogeologického vyjádření RNDr. Š. doplnila dne 27. 11. 2008 své připomínky a v bodě 2. požadovala: „Umístění čerpadla /sacího koše na úrovni těchto zařízení v mé studni.“.

Rozhodnutí vodoprávního úřadu ze dne 16. 1. 2009 bylo shledáno věcně správným a v souladu s platnými právními předpisy jak Krajským úřadem Středočeského kraje, tak dokonce i Ministerstvem zemědělství, Odbor státní správy osvěty a informačních systémů ve vodním hospodářství, které neshledalo důvod k zahájení přezkumného řízení (viz dopis ze dne 9. 9. 2009, č. j. 19149/2009-15110, doručený žalobkyni, žalovanému a vodoprávnímu úřadu, založený ve správním spisu).

Žalobkyně ve své včas podané žalobě dne 13. 5. 2009 namítala:

- že se obává o vodu ve své stávající vrtané studni, a že se domnívá, že i studně v dalším okolí nejsou dostatečně chráněny
- že řešení regulace odběru vody v sousedově budoucí studni pomocí blokových elektrod je podle odborníků výrobce těchto elektrod pro daný účel nevhodné
- že kontrola odběru vody v této studni navržená Městským úřadem Kolín nebude dobře možná
- že odůvodnění rozhodnutí žalovaného je zkreslené a neodpovídá plně skutečnosti, obsahuje různé nepřesnosti a interpretace.

Námítku, že odůvodnění rozhodnutí žalovaného je zkreslené a neodpovídá plně skutečnosti, obsahuje různé nepřesnosti a interpretace, vyhodnotil Městský soud v Praze jako projednatelnou námítku. Tuto námítku doplnila žalobkyně průběhem událostí, v němž namítala některé procesní vady: jednak ohledně posudku RNDr. Ch. dodaného vodoprávnímu

úřadu dne 26. 9. 2007 s datem 15. 3. 2007, tvrzení o odmítnutí fotokopie posudku RNDr. Ch. a v této souvislosti konstatovala, že protokol o vrtu asi neexistuje. Tyto žalobní námitky potom soud bez výhrady přezkoumal.

Položky označené jako A9 ze dne 31. 3. 2009, tj. žádost podaná dne 14. 4. 2009 u vodoprávního úřadu o zaslání fotokopie posudku RNDr. Ch., popř. existujícího protokolu diskutovaného vrtu u pana S., a B15 ze dne 16. 4. 2009, tj. zpochybnění navrhovaného řešení odborníky na blokové elektrody firmy MAVE, musel soud označit jako opožděné, neboť se jedná o dokumenty vydané po právní moci rozhodnutí, tj. po dni 18. 3. 2009.

V podání ze dne 23. 8. 2012 žalobkyně namítala:

- žalovaný nevěnoval věci dostatečnou pozornost, nezabýval se vytýkanými nedostatky prvostupňového rozhodnutí
- žalovaný vycházel z údajů, které jsou zkreslené a v mnohém neodpovídají skutečnosti
- žalobkyni nebylo umožněno plnohodnotné nahlížení do spisu Krajského úřadu Středočeského kraje
- nejzásadnější nedostatky napadeného rozhodnutí:
 - 1) není známo, jak hluboký je vrt studny pana S.
 - 2) posudek RNDr. Ch. ze dne 15. 3. 2007 nesouhlasí, uvádí se zde, že studna žalobkyně je kopaná, ale je vrtaná, žalobkyně tvrdila, že byl ručně upraven
 - 3) správní orgán zamítnul námitky zpochybňující tento posudek
 - 4) neodpovídá ani poslední bod na str. 3 napadeného rozhodnutí, protokol z ústního jednání dne 2. 5. 2008 žalobkyně nedostala
 - 5) žalovaný na str. 4 vychází ze zkreslené interpretace názoru RNDr. Š.
 - 6) navržené řešení regulace vody pomocí blokových elektrod není vyhovující
 - 7) situaci je třeba řešit odlišným způsobem
 - 8) vyjádření pana S. a obce Ohaře nepovažuje žalobkyně za relevantní
 - 9) k bodům označeným č. 1 – 5 na str. 6 a 7 rozhodnutí odkazuje žalobkyně na svá předchozí vyjádření

Pokud jde o námitku, že žalovaný nevěnoval věci dostatečnou pozornost, nezabýval se vytýkanými nedostatky prvostupňového rozhodnutí, musel soud odmítnout jako opožděnou.

Námitka, že žalovaný vycházel z údajů, které jsou zkreslené a v mnohém neodpovídají skutečnosti, byla uplatněna ve včas podané žalobě, a proto vypořádána.

Námitka, že žalobkyni nebylo umožněno plnohodnotné nahlížení do spisu, byla v zásadě zmíněna v „Průběhu událostí“, a proto vypořádána.

Námitka zpochybňující posudek RNDr. Ch. ze dne 15. 3. 2007 byla zmíněna v „Průběhu událostí“, a proto vypořádána.

Pokud jde o námitky označené jako nejzásadnější nedostatky napadeného rozhodnutí, musely být jako opožděné odmítnuty. Jedná se o námitky, že

- není známo, jak hluboký je vrt studny pana S.,
- správní orgán zamítnul námitky zpochybňující posudek RNDr. Ch.,
- neodpovídá ani poslední bod na str. 3 napadeného rozhodnutí, protokol z ústního jednání dne 2. 5. 2008 žalobkyně nedostala,
- žalovaný na str. 4 vychází ze zkreslené interpretace názoru RNDr. Š.,

- navržené řešení regulace vody pomocí blokových elektrod není vyhovující,
- situaci je třeba řešit odlišným způsobem,
- vyjádření pana S. a obce Ohaře nepovažuje žalobkyně za relevantní,
- k bodům označeným č. 1 – 5 na str. 6 a 7 rozhodnutí odkazuje žalobkyně na svá předchozí vyjádření.

K výzvě Městského soudu v Praze v intencích rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 65/2014–48 předložil zástupce žalobkyně dne 11. 5. 2015 konkretizaci a doplnění žalobních bodů obsažených v žalobě ze dne 13. 5. 2009:

- 1) Nedostatečně a nesprávně zjištěný skutkový stav věci potřebný pro rozhodnutí.
- 2) Odůvodnění rozhodnutí vodoprávního úřadu i žalovaného je rozporuplné a neodpovídá skutečnostem zjištěným v řízení + odkaz na podání žalobkyně ze dne 23. 8. 2012.
- 3) Nesprávné podklady pro rozhodnutí, není pravdivé tvrzení, že studna žalobkyně je kopaná.
- 4) Vodoprávní úřad nepřihlédl k zásadní skutečnosti, že studna žalobkyně a studna pana S. jsou spojené nádoby, tudíž při čerpání vody ze studně pana S. ihned poklesne voda ve studni žalobkyně.
- 5) Vodoprávní úřad nevyhověl žádosti žalobkyně o vydání kopií ze spisu a nezpřístupnil protokol o vrtu.
- 6) Vodoprávní úřad neinformoval žalobkyni o změně termínu čerpací zkoušky.
- 7) Další nesrovnalosti v řízení – přípis vodoprávního úřadu ze dne 1. 10. 2007, nesprávná interpretace čerpací zkoušky RNDr. Ch., která má být v rozporu s vyjádřením RNDr. Š., vodoprávní úřad navrhnul v rozhodnutí ze dne 16. 1. 2009 pravidelné měření vody ve studni žalobkyně, které však nebylo realizováno.

Podle § 71 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) musí obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné,

Podle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. srpna 2010, čj. 4 As 3/2008 – 78, smyslem uvedení žalobních bodů (§ 71 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního) je jednoznačné ustavení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným - nicméně srozumitelným a jednoznačným - vymezením skutkových i právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věcí zabývat.

Podle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. prosince 2005, čj. 2 Azs 92/2005 – 58, líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je též povinen vyličit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o

nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.

Žalobkyně ve svém podání ze dne 11. 5. 2015 formulovala žalobní námitky relativně obecně, aniž by konkrétně vysvětlila, v čem spočívala nesprávná úvaha žalovaného při aplikaci v rozhodnutí citovaných ustanovení. Žalobkyně znovu nevymezila skutkové a právní důvody tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad napadeného rozhodnutí žalovaného správního orgánu. Pokud namítala skutkové a procesní vady vztahovaly se především nebo výlučně k rozhodovací činnosti správního orgánu prvního stupně, tj. vodoprávního úřadu.

Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 17. prosince 2008, I. ÚS 1534/08, Městský soud v Praze v odůvodnění svého napadeného rozhodnutí námitku stěžovatele nevzal v potaz, nezabýval se jí tedy ani z toho hlediska, zda se jedná o námitku uplatněnou v rámci dvouměsíční lhůty pro podání žaloby ve smyslu § 71 odst. 2 s. ř. s. Stěžovateli tak v odůvodnění napadeného rozhodnutí nebylo Městským soudem v Praze vysvětleno, proč se soud touto jeho žalobní námitkou nezabýval a byla mu tak vzata možnost, aby se proti právnímu hodnocení (a to i z hlediska včasnosti uplatnění) této námitky případně bránil cestou kasační stížnosti. Takový postup Městského soudu v Praze přitom nemůže být zhojen tím, že Nejvyšší správní soud v odůvodnění rozhodnutí o kasační stížnosti dodatečně stěžovateli předestřel svůj právní názor, z jakého důvodu nebylo soudem prvního stupně k jeho žalobní námitce přihlíženo. Nepochybně je totiž povinností soudu vypořádat se nejen se správností námitek žalobce, ale prvotně s včasností jejich uplatnění, a v případě jejich opožděného podání odmítnout je v souladu s příslušnými ustanoveními s. ř. s., nelze je však v odůvodnění rozhodnutí pominout.

Městský soud v Praze postupoval v souladu s pokynem Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 3 As 65/2014–48 a vyhodnotil, které ze žalobních bodů jsou včasné a způsobilé projednání, tedy podléhající věcnému soudnímu přezkumu (§ 71 odst. 1 a 2 soudního řádu správního) a které jsou opožděné či neprojednatelné pro neurčitost, a následně posoudil důvodnost a opodstatněnost včasných a určitých žalobních bodů v souvislosti nejen s obsahem správního spisu vodoprávního úřadu a žalovaného, ale také s přihlédnutím k důkazním návrhům, které učinila žalobkyně.

Městský soud v Praze při vyhodnocení námitek žalobkyně v podání ze dne 11. 5. 2015 musel dospět k závěru, že pouze tři námitky se vztahují k námitkám uplatněným ve včas podané žalobě, a to námitka týkající se nedostatečně a nesprávně zjištěný skutkový stav věci potřebný pro rozhodnutí, která je vlastně kvalifikovaným vyjádřením námitky, že odůvodnění rozhodnutí vodoprávního úřadu i žalovaného je rozporuplné a neodpovídá skutečnostem zjištěným v řízení, obsahující odkaz na podání žalobkyně ze dne 23. 8. 2012, a dále námitka, že vodoprávní úřad nevyhověl žádosti žalobkyně o vydání kopií ze spisu a nezpřístupnil protokol o vrtu.

Jako opožděné uplatněné musel soud odmítnout námitku týkající se nesprávných podkladů pro rozhodnutí, není pravdivé tvrzení, že studna žalobkyně je kopaná, že vodoprávní úřad nepřihlédl k zásadní skutečnosti, že studna žalobkyně a studna pana S. jsou spojené nádoby, tudíž při čerpání vody ze studně pana S. ihned poklesne voda ve studni žalobkyně, že vodoprávní úřad neinformoval žalobkyni o změně termínu čerpací zkoušky a ohledně dalších nesrovnalostí v řízení – přípis vodoprávního úřadu ze dne 1. 10. 2007, nesprávná interpretace čerpací zkoušky RNDr. Ch., která má být v rozporu s vyjádřením RNDr. Š., vodoprávní úřad navrhnul v rozhodnutí ze dne 16. 1. 2009 pravidelné měření vody ve studni žalobkyně, které však nebylo realizováno.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. května 2007, č. j. 7 Afs 100/2006-130, je věcí soudu, které z navržených důkazů provede a které nikoli (§ 52 odst. 1 soudního řádu správního); v odůvodnění rozhodnutí však musí vysvětlit, proč některým návrhům na dokazování nevyhověl. Smyslem ustanovení § 75 odst. 1 soudního řádu správního („Při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu“) není znemožnit soudu provádění jiných důkazů než těch, které již byly provedeny před správním orgánem, nýbrž vyloučit provedení důkazů směřujících k prokázání skutečností, které nastaly až v době po vydání přezkoumávaného správního rozhodnutí. Lze tedy provést důkaz nový, může-li jím být prokázána skutkově sporná skutečnost, z níž při svém rozhodování vycházel správní orgán. Opačný výklad by vedl k popření pravidla, podle kterého může soud v rámci dokazování zopakovat nebo doplnit důkazy provedené správním orgánem (§ 77 odst. 2 soudního řádu správního). Kromě toho musel soud konstatovat, že této žádosti žalobkyně podle jejího sdělení ze dne 19. 6. 2009 bylo vyhověno, když dne 27. 5. 2009 došly kopie projektové dokumentace a hydrogeologického vyjádření týkajícího se dotyčného zkušebního vrtu u pana S.

Městský soud v Praze se v otázce neodchýlil od ustálené judikatury prezentované citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Afs 100/2006-130 a postupoval rovněž v souladu s pokynem Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 3 As 65/2014-48. Vyhodnotil potřebu provedení navrhovaných důkazů v návaznosti na obsah a rozsah včas a řádně uplatněných žalobních bodů a dospěl k závěru, že důkazy navržené žalobkyní v příloze žaloby „Průběh událostí“ i při ústním jednání dne 25. 2. 2014 provedeny nebudou.

Jedná se o důkazy vztahující se k správnosti věcných východisek hydrogeologického posudku RNDr. J. Ch. o tom, zda studna žalobkyně je vrtaná (viz doplnění hydrogeologického vyjádření RNDr. J. Ch. ze dne 17. 10. 2007) či kopaná (viz hydrogeologické vyjádření RNDr. J. Ch. ze dne 15. 3. 2007) a ohledně tvrzené manipulace s tímto hydrogeologickým posudkem ze strany pracovnice vodoprávního úřadu v otázce, zda je studna žalobkyně kopaná či vrtaná. Při všech proběhnutých jednáních v této věci Městský soud v Praze prováděl dokazování čtením všech odborných hydrogeologických vyjádření založených ve správním spise: položky č. 6 - Hydrogeologické vyjádření k povolení odběru podzemní vody z vrtu HVOe-1-Ohaře dle § 9 vodního zákona, vypracované dne 15. 3. 2007 RNDr. J. Ch., v němž je zmiňována pouze kopaná studna žalobkyně; položky č. 7 – doplnění tohoto vyjádření ze dne 17. 10. 2007, v němž RNDr. J. Ch. mj. uvádí, že vrtaná studna na pozemku paní F. nebude využíváním vrtu HVOe-1-Ohaře, realizovaného na parcele č. 721/3, při nepřekročení maximálního doporučeného čerpaného množství podzemní vody z vrtu (max. 700 litrů za 24 hodin), tímto vrtem podstatně ovlivněna. V žádném z těchto dvou vyjádření RNDr. J. Ch. založených

ve správním spisu nejsou patrné nějaké dodatečné zásahy a škrty, a proto soud považoval dokazování provedené při každém jednání těmito listinnými důkazy za dostatečné. Z těchto důvodů nepovažoval soud provádění důkazu ohledně tvrzené manipulace s hydrogeologickým posudkem výsledkem pracovnice vodoprávního úřadu, s níž žalobkyně měla v této věci komunikovat, za potřebné a pro věc přínosné, když na uvedených dokladech nejsou žádné zásahy, ať již samotného autora či třetí osoby, viditelné.

Pokud jde o další listiny zmíněné v podání nazvaném průběh událostí, jedná se o položku 18. - Hydrogeologické vyjádření k povolení odběru podzemní vody z vrtu HVOe-1 Ohaře vypracované dne 18. 10. 2008 RNDr. J. Ch., a položku 17. – Posouzení studny Ohaře vypracované dne 31. 10. 2008 RNDr. S. Š., při všech proběhnuvších jednáních v této věci Městský soud v Praze prováděl dokazování čtením rovněž obou citovaných odborných hydrogeologických vyjádření založených ve správním spise, proto soud považoval dokazování provedené při každém jednání těmito listinnými důkazy za dostatečné.

Pokud v podání nazvaném průběh událostí žalobkyně zmiňovala svou korespondenci, resp. své stížnosti k České asociaci hydrogeologů a Ministerstvu životního prostředí a jejich reakce, nebyly tyto písemnosti součástí správního spisu, nebyly žalovanému známy. Koneckonců žalobkyně nepožadovala vypořádat tyto písemnosti jako důkazy.

Pokud jde o namítané zkrácení procesních práv, konkrétně nemožnosti nahlížet do správního spisu vodoprávního úřadu a pořídit kopie listin, navrhovala žalobkyně důkaz faxovým podáním vodoprávnímu úřadu datovaným 31. 3. 2009 a podle průběhu událostí podaného dne 14. 4. 2009 u vodoprávního úřadu, jakož i výsledkem zaměstnankyně vodoprávního úřadu paní H., soud tento návrh žalobkyně zamítnul pro nadbytečnost, a proto uvedený důkaz neprovedl. Faxové podání vodoprávnímu úřadu s datem 31. 3. 2009 podané dne 14. 4. 2009 u vodoprávního úřadu, vzniklo až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí dne 17. 3. 2009, přičemž soud je ve svém rozhodování vázán ustanovením § 75 soudního řádu správního a může vycházet toliko ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

S odkazem na ustanovení § 75 soudního řádu správního potom soud zamítnul provést dokazování vyjádřením společnosti MAVÉ a spol., se sídlem Nymburk, ze dne 16. 4. 2009, v němž vyjádřený osobní názor, že použití blokace čerpadla v tomto případě neřeší daný problém, není nijak doložen, jakož i vyjádřením RNDr. J. Č. ze dne 16. 7. 2012, které se zjevně vztahuje k rozhodnutí vodoprávního úřadu ze dne 25. 8. 2011.

Městský soud v Praze v souladu s intencemi Nejvyššího správního soudu posoudil část námitek žalobkyně jako námitky procesních vad v řízení, které předcházelo žalobou napadenému rozhodnutí, nicméně musel je odmítnout jako neodůvodněné. Správní spis Městského úřadu Kolín, odbor životního prostředí a zemědělství, v inkriminované věci soud vyhodnotil jako řádně vedený, když všechny jeho položky jsou řádně žurnalizovány. Všechny úkony správního orgánu prvního stupně byly v souladu se správním řádem a žalobkyně postupem správního orgánu nebyla tedy nikterak na svých právech zkrácena.

V inkriminované věci je tedy nesporné, že žalobkyně byla po celou dobu správního řízení řádně správním orgánem prvního stupně obesílána, měla možnost nahlížet do spisu a vyjadřovat se ke všem dokumentům, které se staly součástí spisu. Před vydáním rozhodnutí

správní orgán vyzval účastníky řízení podle § 36 odst. 3 správního řádu vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, na což žalobkyně reagovala ve svém vyjádření doručeném dne 27. 11. 2008. Pokud tedy žalobkyně namítala zkrácení svých procesních práv, musel soud tuto námitku odmítnout jako nepatřičnou. Naopak správní orgán jí vyšel vstříc, když přizpůsobil původně nařízené ústní jednání na den 10. 4. 2008 žádosti žalobkyně a přeložil je na den 2. 5. 2008. Pokud žalobkyně tvrdila, že jí správní orgán nevyhověl, když žádala o fotokopii posudku RNDr. J. Ch., musel soud i tuto námitku odmítnout jako nepatřičnou, neboť ji žalobkyně neuplatnila v žádném ze svých podání v průběhu správního řízení. Tato námitka se poprvé objevila až v tzv. Průběhu událostí, který žalobkyně připojila ke své žalobě z dne 13. 5. 2009.

Pokud žalobkyně namítala, že odůvodnění rozhodnutí žalovaného je zkreslené a neodpovídá plně skutečnosti, obsahuje různé nepřesnosti a interpretace, vyhodnotil soud tuto námitku týkající se porušení ustanovení § 3 správního řádu, že nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Nicméně musel soud i tuto její námitku odmítnout jako nedůvodnou, neboť ze správního spisu je zřejmé, že zjištění stavu věci věnoval Vodoprávní úřad Kolín náležitou pozornost. Ve věci nařídil ústní jednání dne 2. 5. 2008 a vyhověl písemné žádosti žalobkyně ze dne 12. 2. 2007, již zpochybnila posudek RNDr. J. Ch. a domáhala se přezkoušení vlivu vrtu žadatele na její stávající vrtanou studnu. Proto dne 15. 10. 2008 byla provedena krátkodobá čerpací a stoupací zkouška ve vrtu pana S. a vrtané i kopané studni paní F., a to za účasti obou vlastníků, dále za účasti zhotovitele vrtu – pana H., zástupce hydrogeologické asociace RNDr. S. Š. a jeho kolegyně a řešitele geologických prací RNDr. J. Ch. Z přijatého závěru vyplývá, že při doporučeném množství z vrtu HVOe-1-Ohaře (max. 700 litrů za 24 hodin) nebude docházet k podstatnému ovlivnění vrtu paní F. Odběry podzemní vody z vrtu budou spíše náhodné, v denním a sezónním režimu, s rychlými návraty do původního stavu a minimálními dopady na stávající zdroje v okolí vrtu. Je tedy zřejmé, že došlo ke zjištění stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Oba správní orgány se vypořádaly se všemi jejími námitkami v průběhu správního řízení uplatněnými. Žalovaný správní orgán opřel své rozhodnutí o odborná vyjádření. Závěry žalovaného nejsou v rozporu s odbornými vyjádřeními RNDr. S. Š. a RNDr. J. Ch., ani s výsledky dne 15. 10. 2008 provedené krátkodobé čerpací a stoupací zkouška ve vrtu pana S. a vrtané i kopané studni paní F.

Pokud žalobkyně zpochybňovala vyjádření RNDr. J. Ch., musel soud přisvědčit stanovisku žalovaného, že nemohl vodoprávní úřad uznat toto tvrzení žalobkyně, aniž by měl k dispozici přesvědčivé důkazy o jeho nesprávnosti, žalobkyně v průběhu správního řízení toto své tvrzení nijak nedoložila, koneckonců tak neučinila v žádném svém podání soudu. Je pravou, že v Hydrogeologickém vyjádření k povolení odběru podzemní vody z vrtu HVOe-1-Ohaře dle § 9 vodního zákona, vypracované dne 15. 3. 2007 RNDr. J. Ch. je zmiňována pouze kopaná studna žalobkyně. Nicméně toto pochybení bylo opraveno samotným autorem v doplnění tohoto vyjádření ze dne 17. 10. 2007, v němž RNDr. J. Ch. mj. uvádí, že vrtaná studna na pozemku paní F. nebude využíváním vrtu HVOe-1-Ohaře, realizovaného na parcele č. 721/3, při nepřekročení maximálního doporučeného čerpaného množství podzemní vody z vrtu (max. 700 litrů za 24 hodin), tímto vrtem podstatně ovlivněna. Je nesporné, že žalobkyně má na svém pozemku dvě studny kopanou i vrtanou.

Městský soud v Praze poukazuje v této souvislosti znovu na závěry posouzení RNDr. S. Š. ze dne 31. 10. 2008, že navrhovaný odběrový limit je podle názoru OHGS s.r.o. takový, že ve smyslu § 29 odst. 2 vodního zákona nedojde k situaci podstatného snížení možnosti

odběru vody ze zdroje žalobkyně, tedy k situaci případné náhrady škody a provedení opatření k obnově původního stavu.

Pokud se žalobkyně při jednání soudu dovolávala vyjádření RNDr. S. Š. ze dne 31. 10. 2008, musel soud konstatovat, že napadená správní rozhodnutí jsou v souladu s jeho doporučeními, tj. byla stanovena podmínka pro pana S., aby sací koš ponorného čerpadla, resp. vypínací blokové elektrody, byl umístěn v úrovni 18m od horního okraje vstrojení vrtu. Pokud jde o technické řešení regulace odběru vody v inkriminované studni pomocí blokových elektrod, které žalobkyně v žalobě napadala, musel soud konstatovat, že se jedná o jedno z doporučení RNDr. S. Š., který uvedl, že takové technické řešení by zajišťovalo zachování několikametrového, tedy s ohledem na průtočnost horninového prostředí zcela dostatečného sloupce vody ve studni paní F. a současně plně vyhovující podmínky pro využití vody ze studny pana S. Námitku týkající se blokových elektrod poprvé žalobkyně uvedla ve svém odvolání, když pouze zmínila, že blokové elektrody slouží k ochraně čerpadla, nejsou určeny k regulaci nebo limitování odběru vody. Toto své tvrzení ve správním řízení však nijak nedoložila. Městský soud v Praze proto musel konstatovat, že se žalovaný vypořádal s otázkou blokových elektrod dostatečným způsobem.

Městský soud v Praze rekapituluje, že znovu projednal a přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož v řízení, kterému předcházelo v rozsahu uloženém předchozími dvěma citovanými rozsudky Nejvyššího správního soudu. Nejprve zkoumal, zda původně podaná žaloba obsahuje alespoň jeden projednatelný žalobní bod a dále v případě pochybností o tom vyzvat žalobkyni k doplnění nebo k precizování žaloby, aby se pak s takto doplněnou žalobou vypořádal, tedy konstatovat, které z těch žalobních námitek byly uplatněny včas, a které jsou projednatelné, a které jsou pro svou opožděnost neprojednatelné.

Z tohoto pohledu jsou podle názoru soudu podstatné dvě listiny, a to text původní žaloby ze dne 12. 5. 2009 ve spojení s písemností nazvanou průběh událostí a dále pak doplnění žalobních bodů ze dne 6. 5. 2015. Původní žaloba ze dne 12. 5. 2009 obsahuje ve spojení s písemností nazvanou průběh událostí dvě konkrétní a podle názoru soudu projednatelné žalobní námity. Jednak námitku, že obsah odůvodnění Krajského úřadu Středočeského kraje a také odůvodnění rozhodnutí vodoprávního úřadu je zkreslený a neodpovídá plně skutečnostem, když obsahuje nepřesnosti a interpretace, čemuž tedy soud rozumí jako námitku o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, a jednak námitku procesní povahy, tj. že žalobkyni nebylo v průběhu řízení před vodoprávním úřadem umožněno opatřit si kopie posudku RNDr. J. Ch.

Pokud pak jde o to doplnění žalobních bodů ze dne 6. 5. 2015, tyto dva žalobní body byly i v tomto doplnění opětovně zmíněny a rozvedeny, a to v části II. v bodu 1, resp. 2. a dále pak v bodu 5. Tyto tedy dvě námity soud považoval za projednatelné a jimi se v dalším postupu zabýval. Pokud jde o námity, které jsou uplatněny nově, má soud za to, že těmito námitkami se zabývat nemohl, a proto je neprojednal.

Pokud jde o tu námitku nedostatečně zjištěného stavu, soud ostatně tak jako už v těch předchozích rozhodnutích dospěl k závěru, že tato námitka důvodná není, že skutková

zjištění, která byla provedená, jsou jasná a srozumitelná a je z nich tedy zřejmé, že žalobkyně čerpá vodu ze stejného vodního zdroje jako studna pana S., že se tedy v podstatě jedná o spojené nádoby, a o tom není pochyb. Pochyby jsou pouze o tom, zda anebo jakými opatřeními lze zařídit, aby nadměrným čerpáním ze studny pana S. nemohlo být ovlivněno množstvím vody ve studni žalobkyně. To však není otázka dostatečně nebo nedostatečně zjištěného skutkového stavu, a tuto námitku tedy soud neshledal důvodnou.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. listopadu 2009, č. j. 1 As 89/2009 – 73, Správní soud nenahrazuje správní orgán v jeho odborné kompetenci a nemůže nahradit jeho správní uvážení svým vlastním, ale posuzuje, zda nedošlo ke zneužití či vybočení z mezí správního uvážení a zda se správní orgán dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem. V inkriminované věci se správní orgány dostatečně vypořádaly se skutkovým stavem a nedošlo ke zneužití správního uvážení.

Pokud pak jde o námitku, že v průběhu řízení nebyly žalobkyni poskytnuty kopie posudku RNDr. J. Ch., je z obsahu spisu zřejmé, že tuto námitku uplatnila žalobkyně poprvé v odvolání a žalovaný se s ní vypořádal, byť tedy velice stručně s tím, že ve spisové agendě postoupené vodoprávním úřadem není žádný záznam o tom, že by paní F. pořízení kopie vyjádření hydrogeologa RNDr. J. Ch. požadovala a že by jí to bylo pracovníky vodoprávního úřadu odmítnuto. Ze správního spisu tak, jak byl předložen soudu, skutečně nelze zjistit, že by k takové situaci došlo, že by žalobkyně v průběhu řízení o pořízení tohoto vyjádření požádala, a nebylo jí vyhověno. Za tohoto stavu věci tedy ani tato námitka nebyla shledána důvodnou.

Řízení podle § 38 odst. 4 správního řádu, tj. nahlížení do spisu spojené s právem činit výpisy, je řízením obecně návrhovým, byť akcesorické povahy k řízení ve věci samé, včetně pravidel upravujících dispozici žadatele se svým návrhem a možnosti správního orgánu v případě pochybností o naplnění tohoto ustanovení vyzvat žadatele k doplnění takové žádosti.

Z příloh, které žalobkyně ke své žalobě ze dne 12. 5. 2009 připojila, je zřejmé, že ji vodoprávní úřad vycházel vstříc a poskytoval fotokopie písemností, o které požádala, a to protokol sepsaný dne 2. 5. 2008 při místním šetření k projednání námitek paní F. v řízení o povolení stavby studny a odběru podzemních vod na pozemku p. č. 721/3, k. ú. Ohaře, hydrogeologické vyjádření k povolení odběru podzemní vod z vrtu HVOe-1 Ohaře vypracované dne 18. 10. 2008 RNDr. J. Ch., posouzení RNDr. S. Š. ze dne 31. 10. 2008.

Pokud žalobkyně v souvislosti s nevydáním fotokopie posudku RNDr. J. Ch. zmiňovala, že jí rovněž nebyl vydán protokol o vrtu, a že asi neexistuje, považoval soud tuto námitku za nepatřičnou. Vodní zákon, ani předpisy jej provádějící neukládají žadatelům o vydání povolení k nakládání s podzemními vodami povinnost takovou skutečnost dokládat, resp. nedávají správním orgánům pravomoc takovou skutečnost zjišťovat a takový podklad od žadatele vyžadovat. Povolení k nakládání s vodami je veřejnoprávním povolením, jímž veřejná moc udílí subjektu soukromého práva pouze a právě subjektivní oprávnění nakládat s vodami, aniž by však výslovně řešila jiné právní otázky. V řízení o udělení povolení tak správní úřad hodnotí pouze ty skutečnosti, z nichž lze dovodit, zda žadatel splňuje podmínky pro udělení, stanovené zákonem. V řízení o žádosti o povolení k nakládání s podzemními vodami se rozhoduje výlučně o veřejném subjektivním právu žadatele a nerozhoduje se v něm

o žádných soukromoprávních otázkách, zejména se jím neupravují žádné soukromoprávní vztahy.

Městský soud v Praze byl při svém rozhodování v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem (§ 110 odst. 3 soudního řádu správního), a proto ve věci rozhodl tak, že podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního jí zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobci neměli ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu náklady nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 16. července 2015

**JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu**

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová